

A bűn lángot köp, a bűnös megalszik
iszonyú szájban. Mozdulatlan élet.
Elforgó tenger, hűtlen iszap. Antik
sárból halat kiás, ki személlyé lett.
Őt kérleli a múltak mormolása,
mit nem bocsát meg, azt is megbocsássa.

Gyukics Gábor

medencében

fejest ugrott
minden hossz előtt
elolvasott egy versszakot
és az ötven méter alatt
az agyába véste

ahány versszak
annyi hossz

amikor végzett
az uszoda büféjében
elszavalta az éppen
jelenlevőknek

ázott
kéken maszatos papírokat hagyott
az öltöző szemetesében

szabaduló aktus

fény mocskolta be pedánsan rebbenő arcát
a begyakorolt tekintély e fagyott héját

hordágyon kiterített világunk ellenére
sem képes felfogni az ellenállás jelentőségét
bizalma szétmorzsolódik önző gesztusaiban

hamis jóindulata egyenlő a fosztogatással

míg egy éjszaka
kétirányú forgalom
zavarja meg
súlytalanságtól mentes
dísztelen agyát

már szabadulna

elvihetnéd
bolti kirakatokba
műmárvány lépcsős kapualjakba
emeletes áruházakba
és ott hagyhatod
a hitetlenkedő elképzelés kompenzációjaként
becsomagolva
beárazva
a páternoszterhez közel

délibáb

szükségyszerűség gördített megvalósítható gondolatokat a számba
fekete sárkánytollak szúrták át nyelvem
hajszálim noteszből kitépett papírok
ők kényszerítették ujjaim
hogy
megereszkedett betűket szedegetve megmaradt naplóból
barátságosan ábrázoljanak minden mozdulatlan víziót
maró felügyeletük nem nélkülozi a gyilkos morált
ezek a vasbetűk könnyörtelen ellenséget csinálnak

minden szóból
amit olyan mondatokba rejtve alkotnak
amelyek arra vannak ítéelve
hogyan elfelejtődjenek